

Sygn. akt II W 239/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Jacek Kulesza

Protokolant: Weronika Załęska

Przy udziale oskarżyciela publicznego – komisarza skarbowego Dariusza Komorowskiego z Urzędu Skarbowego w Wołominie

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 27.09.2016 r., 09.11.2016 r., 25.01. 2017 r., sprawy przeciwko

M. B., córki K. i A. z d. G., ur. (...) w K.,

obwinionej o to, że:

w czasie od 25 kwietnia 2014 roku do 28 grudnia 2015 roku w W., w woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z R. P., uporczywie nie wpłacała w terminie na rachunek Naczelnika Urzędu Skarbowego w W. podatku od towarów i usług za miesiące marzec, kwiecień, czerwiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2014 r. styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik i listopad 2015 r. w kwocie nie mniejszej niż 143.256,16 zł, czym naruszyła przepis art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 1 kk.

R. P., syna K. i J. z d. M., ur. (...) w m. R.,

obwinionego o to, że:

w czasie od 25 kwietnia 2014 roku do 28 grudnia 2015 roku w W., w woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z M. B., uporczywie nie wpłacał w terminie na rachunek Naczelnika Urzędu Skarbowego w W. podatku od towarów i usług za miesiące marzec, kwiecień, czerwiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2014 r. styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik i listopad 2015 r. w kwocie nie mniejszej niż 143.256,16 zł, czym naruszył przepis art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 1 kk.

orzeka

1. Oskarżonych M. B. i R. P. uniewinnia od popełnienia zarzucanych im czynów;
2. Kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt: II W 239/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i ujawnionego w toku rozprawy głównej sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od dnia 4 lipca 2002 r. M. B. oraz R. P. prowadzili działalność gospodarczą w ramach umowy spółki cywilnej pod nazwą M@ (...) s.c. z siedzibą w K.. Przedmiotem działalności spółki był m.in. wynajem pomieszczeń, handel artykułami budowlanymi i przemysłowymi, kruszywem, paliwem płynnym, usługi transportowe, budowlane i roboty ziemne. Spółka została odpowiednio zarejestrowana we właściwych urzędach.

Jednocześnie R. P. od 1 września 1990 r. prowadził samodzielnie działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) z siedzibą w Z.. Firma ta od 2013 r. zaczęła mieć problemy finansowe, które powstały w związku z niepłaceniem wynagrodzenia za wykonane usługi przez kontrahentów firmy (...). W związku z powyższym konto spółki (...)@R Usługi (...), w której R. P. miał udziały, zostało zajęte przez Urząd Skarbowy.

W związku z prowadzoną działalnością spółka (...)@R Usługi (...) podlegała obowiązkowi podatkowemu wynikającemu z ustawy o podatku od towarów i usług. Zgodnie z powyższym, była ona zobowiązana do obliczania oraz wpłacania podatku na rachunek właściwego Urzędu Skarbowego za okresy miesięczne, w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, którego dotyczy rozliczenie. Mimo to, w ustawowym terminie nie wpłacała właściwemu organowi, tj. Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w W., podatku od towarów i usług za miesiące marzec, kwiecień, czerwiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2014 r., styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik i listopad 2015 r.

Kwota powstałych zaległości za ww. miesiące została w całości zaspokojona w drodze postępowania egzekucyjnego, a także poprzez przekierowanie wpłat kontrahentów spółki (...) oraz R. P. bezpośrednio na konto Urzędu Skarbowego w W..

Przedstawiony powyżej stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonych M. B. (k. 113v.-114, 176-179, 274-275) oraz R. P. (k. 117v.-118, 185-186), zeznań świadków A. K. (k. 78, 271-273) oraz A. B. (k. 273-274), wydruków i zestawień (k. 1-2, 123-124, 183, 195-202), dokumentów dotyczących firmy (k. 8-68, 165-170), informacji i sprawozdań (k. 155, 171-174) oraz pozostałego uznanego za wiarygodny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku rozprawy głównej.

Oskarżona M. B. przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Podała, iż zaległości w podatku VAT wynikają z braku płatności od jej kontrahentów. Wskazała, że ma ponadto zaległości w zapłacie podatku dochodowego oraz ZUS. Jednocześnie podniosła, iż Urząd Skarbowy zajął rachunki bankowe firmy, w miarę możliwości wpłaca pieniądze poborcy skarbowemu, a także firma wynajmująca od niej część hali wpłaca czynsz bezpośrednio do Urzędu Skarbowego w W..

Przesłuchana na rozprawie oskarżona M. B. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła obszernie wyjaśnienia o treści zbliżonej do jej poprzednich wyjaśnień. Ponadto dodała, że w 2014 r. i 2015 r. podpisywała deklarację VAT składane do Urzędu Skarbowego. Przyznała, że kwoty, które były wpisywane w latach 2014 i 2015 w deklaracjach podatkowych nie były wpłacane terminowo. Na konto Urzędu Skarbowego kontrahenci przelewali czynsz w wysokości 20 000 zł miesięcznie, co nie zaspokoiło wierzytelności w całości, ale co miesiąc i systematycznie była wpłacana część zaległej kwoty. M. B. wskazała również, że podczas postępowania przygotowawczego „przyznawała się, że nie płaci w terminie podatków, ale nie że nie chciała, tylko miała poblokowane konta”.

W toku czynności wyjaśniających oskarżony R. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, iż zaległości w płaceniu podatku VAT wynikały z braku płatności od kontrahentów firmy. Jednocześnie podniósł, że zaległości te na dzień składania wyjaśnień są uregulowane.

Na rozprawie oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wyjaśnił, że konto bankowe w firmie (...)@ (...) s.c. R. P. i M. B. zostało zajęte przez Urząd Skarbowy, ze względu na problemy finansowe jego firmy. Jednocześnie wypłacali pensje pracownikom firmy, aby nie zamknąć firmy i wyjść na prostą. Wskazał również, że obecnie pomimo zaległości podatki w firmie (...)@ (...) s.c. R. P. i M. B. są regulowane.

Sąd zważył, co następuje.

W ocenie sądu zebrany materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania, iż oskarżeni M. B. oraz R. P. swoim zachowaniem dopuścili się popełnienia zarzucanego im wykroczenia z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.

Przy ustaleniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie sąd opierał się na przytoczonych wyżej wyjaśnieniach oskarżonych M. B. i R. P., albowiem w ocenie sądu są one jasne, logiczne, konsekwentne, a przez to należało je uznać za wiarygodne. W zakresie, w jakim oskarżeni przyznali, że zobowiązania spółki z tytułu podatku od towarów i usług wskazanego w zarzutach nie były opłacane w terminie i w pełnej wysokości, znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci informacji o stanie zadłużenia oraz pism Urzędu Skarbowego w W.. Ponadto w części, w której oskarżeni podawali przyczynę problemów finansowych spółki, opisali jej sytuację finansową oraz działania podjęte w celu spłaty zadłużenia, ich wyjaśnienia korespondują z zeznaniami świadków A. K. i A. B., których zeznania sąd ocenił jako wiarygodne źródło dowodowe.

Świadek A. K. była księgową w spółce (...)@R Usługi (...). W złożonych zeznaniach potwierdziła ona tę część wyjaśnień oskarżonych, w których wskazywali oni, iż ww. spółka nie płaciła podatków, bądź płaciła je nieterminowo, ze względu na trudną sytuację finansową. Świadek przy tym podkreślała, iż mimo zmiany sytuacji finansowej, spółka starała się w miarę swojej możliwości regulować swoje zobowiązania. Przyznała, że w wyniku podjętych działań naprawczych spółka postanowiła, aby jej kontrahenci wpłacali pieniądze bezpośrednio na konto Urzędu Skarbowego (k. 271-273).

Świadek A. B. również była zatrudniona w firmie (...)@R Usługi (...), gdzie pracowała na recepcji. W złożonych zeznaniach wskazywała, iż w latach 2014–2015 dało się odczuć problemy finansowe ww. spółki. W ocenie świadka problemy te przełożyły się bezpośrednio na trudności z terminowym wypłacaniem wynagrodzeń oraz utratę stałych klientów (k. 273-274).

W ocenie sądu zeznania złożone przez świadków A. K. i A. B. są w pełni wiarygodne, konsekwentne i spójne. W złożonych zeznaniach świadkowie ci opisali sytuację finansową spółki w latach 2014-2015 oraz wskazali ich prawdopodobną przyczynę. Ich zeznania w pełni korespondują z wyjaśnieniami oskarżonych. Zdaniem sądu świadkowie nie mieli również żadnego interesu w prezentowaniu wersji korzystnej dla oskarżonych w sposób niezgodny z rzeczywistością i z jednoczesnym narażeniem się na odpowiedzialność karną.

Sąd uznał również za wiarygodne dowody z ujawnionych w toku przewodu sądowego dokumentów. Należy wskazać, iż przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości sądu, nie była również kwestionowana przez strony. Sąd z urzędu również nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Dokumenty w postaci: zawiadomienia o naruszeniu przepisów prawa podatkowego (k. 1), listy zaległości wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 23.09.2015 (k. 2), informacji z systemu e - (...) (k. 123-124), listy zaległości wraz z odsetkami obliczonymi na dzień 09.11.2016 (k. 183), pisma D. Egzekucji Administracyjnej Urzędu Skarbowego w W. (k.196) wraz z zestawieniem uzyskanych kwot z podziałem na dłużników zajętej wierzytelności, wierzycieli, daty uzyskania kwoty oraz sposób jej rozliczenia (k. 197-202), zestawienia rozliczenia uzyskanych kwot w okresie od 01.01.2014 do 31.12.2014 (k. 209-248v.), w okresie od 01.01.2015 do 31.12.2015 (k. 249-262) oraz listy zaległości z wszystkich podatków wraz z odsetkami na dzień 25.01.2017 (k.269), wskazują na wysokość należności podatkowych M. B. oraz R. P. w zakresie podatku od towarów i usług za okresy wskazane w postawionych im zarzutach oraz wynika z nich, że oskarżeni nie regulowali w terminie ustawowym całości należności podatkowych za te okresy. Z ostatnich z wymienionych dokumentów wynika również, że objęte zarzutem zobowiązania podatkowe zostały uregulowane przez oskarżonych w całości. Ten fakt potwierdził również przedstawiciel Urzędu Skarbowego podczas rozprawy w dniu 25 stycznia 2017 r. (k. 275).

Z kolei kopie dokumentów przedłożonych przez pełnomocnika oskarżonej M. B. (k. 165-174), dotyczących problemów finansowych firmy (...) pod nazwą Usługi (...), korespondują z wyjaśnieniami oskarżonych dotyczącymi tych problemów, a w ich następstwie także problemów spółki (...)@R Usługi (...), w której to spółce byli współnikami. W dalszej kolejności środki pochodzące z działalności ww. spółki cywilnej zostały zajęte przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w W., czego skutkiem jest systematyczne ściąganie należności oraz przekazywanie ich wierzycielom spółki. Jak wynika ze sprawozdania ogólnego o stanie masy upadłości i o możliwości zaspokojenia wierzycieli (k. 171), oskarżeni znajdowali i znajdują się w trudnej sytuacji finansowej. Jednocześnie na rzecz Urzędu Skarbowego w W. została wpłacona znaczna kwota zaległości podatkowych, w wyniku czego cofnął on wniosek o ogłoszenie upadłości wobec R. P. (k. 170). Należy do tego dodać także istniejące po stronie oskarżonych, zaległe i stosunkowo wysokie zobowiązania wobec innych wierzycieli, w tym Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Poczty Polskiej oraz Starosty Powiatu (...), wynikające z zestawienia D. Egzekucji Administracyjnej Urzędu Skarbowego w W. (k. 197-202), i łącznie okoliczności wynikające z wszystkich tych dokumentów korespondują z wyjaśnieniami oskarżonych dotyczącymi przyczyn braku terminowego uregulowania należności podatkowych objętych zarzutami postawionymi im w niniejszej sprawie.

W ocenie sądu wszystkie wskazane wyżej dowody pozwoliły na ustalenie jednoznacznego, nie budzącego wątpliwości stanu faktycznego, z którego wynika z jednej strony to, iż oskarżeni nie uregulowali w ustawowych terminach należności podatkowych określonych w postawionych im zarzutach, z drugiej jednak również to, iż po zajęciu rachunku bankowego robił to za nich Urząd Skarbowy w W.. Tym samym ich zobowiązania sukcesywnie, częściowo były regulowane. Ponadto M. B. oraz R. P. postanowili, aby ich kontrahenci wpłacali pieniądze bezpośrednio na konto Urzędu Skarbowego. Jednocześnie taki obowiązek kontrahentów wynikał z poinformowania ich przez urząd skarbowy o powyższym zajęciu.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i przechodząc do rozważań natury prawnej, przede wszystkim wskazać należy, iż zarzucane oskarżonym w akcie oskarżenia wykroczenia skarbowe kwalifikowane z art. 57 § 1 k.k.s. popełnia podatek, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku.

Podstawowym znamieniem przedmiotowego wykroczenia jest więc niewpłacenie w terminie podatku. W przypadku rozpatrywanych zarzutów był to podatek od towarów i usług za miesiące marzec, kwiecień, czerwiec, sierpień, wrzesień, październiki, listopad i grudzień 2014 r., styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik i listopad 2015 r. W ocenie sądu w świetle zgromadzonych dokumentów, jak również wyjaśnień oskarżonych, którzy nie kwestionowali tej okoliczności, sam fakt niewpłacenia w terminie podatku VAT za wskazane wyżej okresy przez M. B. i R. P. nie budzi najmniejszych wątpliwości. Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie treścią z art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy rozliczeniowe w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po okresie, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego.

Aby jednak zachowanie takie wypełniało znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s., konieczne jest również ustalenie, iż niewpłacenie podatku miało charakter uporczywy. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo, trwały (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego, por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 03 października 2008 r., sygn. akt III KK 176/08, Biul. PK 2009/3/60), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek pomimo tego, że ma obiektywnie możliwość jego wykonania.

Tymczasem Urząd Skarbowy w W. dokonał zajęcia rachunku bankowego firmy i sam pobierał część należnego podatku za wskazane wyżej okresy, a więc należność sukcesywnie częściowo była regulowana. Oskarżeni w następstwie blokady konta i trudnej sytuacji finansowej nie mieli możliwości wykonania swojego obowiązku względem Urzędu Skarbowego w inny sposób. Fakt zatem, iż podatek częściowo był wpłacany w skutek zajęcia nie skutkuje uznaniem, iż oskarżeni go nie wpłacali. Warto wskazać, iż porównując zestawienia należnych podatków wynikające z deklaracji podatkowych

k. 42 i n. z listą zaległości k. 2 kilkakrotnie kwoty niewpłaconych podatków były dużo niższe niż wynikające z tychże deklaracji (za okresy 3/2014, 9/2014, (...), (...)).

W ocenie sądu brak jest wystarczających podstaw do przyjęcia, aby spełniony został po stronie oskarżonych M. B. oraz R. P. również element subiektywny uporczywości, polegający na negatywnym stosunku sprawcy do realizacji obowiązku zapłaty podatku w terminie. Wykroczenie skarbowe kwalifikowane z art. 57 § 1 k.k.s. może być bowiem popełnione jedynie umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, zabarwionego negatywnym stosunkiem sprawcy do obowiązku wykonania zapłaty podatku.

Oskarżeni niewywiązać się z przedmiotowego obowiązku w terminach ustawowych tłumaczyli szeregiem okoliczności rzutujących w sposób negatywny na ich sytuację finansową, w konsekwencji których ich dochody nie pozwalały im na terminowe regulowanie zobowiązań, w tym zobowiązań podatkowych. Wśród tych okoliczności wskazali na zadłużenie firmy (...) wynikające z niewywiązywania się przez kontrahentów z obowiązku zapłaty dużych należności, ale także istnienie po jego stronie znaczących zobowiązań z innych tytułów, w tym m.in. wobec ZUS, co doprowadziło do zadłużenia również spółki (...). Przedmiotowe twierdzenia oskarżonych znalazły poparcie w treści wspomnianych już wyżej dokumentów i wynikające z nich okoliczności niewątpliwie mogły uniemożliwić oskarżonym terminowe regulowanie należności podatkowych w spółce (...)@R Usługi (...) za okresy objęte postawionymi im zarzutami. Oczywistym jest przy tym, że poza regulowaniem zobowiązań wynikających ze wszystkich tytułów (m. in. podatkowych, wobec ZUS) oskarżeni musieli również starać się utrzymać siebie i osoby najbliższe w zakresie podstawowych potrzeb, a także płacić wynagrodzenia pracownikom, co było utrudnione z uwagi na niskie dochody oskarżonych w tym okresie.

Powyższe ustalenia nie mogą pozostawać bez wpływu na ocenę zasadności rozpatrywanych zarzutów. Wskazać należy bowiem, iż do realizacji ustawowych znamion wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. konieczne jest, aby sprawca posiadał możliwość zachowania się zgodnie z normą nakazującą mu wykonanie obowiązku, tylko wówczas bowiem niewykonanie tego obowiązku może zawierać w sobie wskazany wyżej element subiektywny, polegający na negatywnym stosunku sprawcy do realizacji obowiązku zapłaty podatku w terminie. W konsekwencji nie można mówić o realizacji znamion wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s., jeżeli brak zapłaty podatku w terminie wynika z niezawinionego braku środków pieniężnych z jednoczesnym brakiem możliwości ich uzyskania na terminową zapłatę podatku lub też z jednoczesną możliwością ich uzyskania, jednak kosztem zachowania niezgodnego z regułami racjonalnego postępowania w działalności gospodarczej, nie spełniającego modelu racjonalnie postępującego przedsiębiorcy. Zatem uznać należy za okoliczność w tej kwestii usprawiedliwioną, skoro już postępowanie racjonalne gospodarczo wyłącza negatywną ocenę zamiaru podatnika. W takich sytuacjach bowiem nie dochodzi do realizacji wszystkich znamion wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. po pierwsze z uwagi na brak zawinienia, po drugie dlatego, że takie zaniechanie zapłaty podatku w terminie nie jest zachowaniem uporczywym z uwagi na brak negatywnego nastawienia psychicznego sprawcy do realizacji obowiązku podatkowego.

W ocenie sądu taka właśnie sytuacja zaistniała w rozpatrywanych przypadkach. Należy bowiem uznać, iż niepłacenie w terminie podatku od towarów i usług przez M. B. oraz R. P. przypadło w okresie szczególnie ciężkim dla nich pod względem finansowym, kiedy nawarstwiły się ich problemy związane z firmą (...), a w konsekwencji zajęciem rachunku (...) spółki (...)@R Usługi (...). Spowodowany tym brak środków finansowych na terminowe regulowanie należności podatkowych po stronie oskarżonych trudno uznać za zawiniony. Wprawdzie w tym samym okresie oskarżeni osiąkali pewne dochody, a dodatkowo nie rezygnowali z prowadzenia działalności gospodarczej, jednak wysokość tych dochodów w porównaniu z wysokością ciężących ze wspomnianych tytułów zobowiązań nie była znaczna i pozwalająca na pełne i terminowe regulowanie ich wszystkich. Jednocześnie samo kontynuowanie działalności gospodarczej, pomimo że generowało konieczność regulowania kolejnych zobowiązań podatkowych, w tym z tytułu podatku VAT, dawało jednocześnie, co podkreślali oskarżeni, możliwość uzyskiwania dochodów i szansę na uregulowanie również, w przypadku poprawy sytuacji finansowej, zaległych należności, w tym podatkowych, co zresztą oskarżeni w świetle zgromadzonych dowodów w miarę możliwości czynili. Tym samym zaniechanie terminowego i w pełnej wysokości wpłacenia podatku w celu utrzymania siebie i osób najbliższych, a także w celu możliwości kontynuowania działalności gospodarczej i uzyskania dochodów umożliwiających spłatę zaległości, należy

uznać za działanie racjonalne i usprawiedliwione, zaś w konsekwencji nie wpłacenie przez oskarżonych podatku w terminie nie może być uznane za uporczywe pod względem subiektywnym.

Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż na chwilę obecną zaległości za okresy wskazane w zarzucie zostały spłacone. Niewątpliwie celem oskarżonych nie było zadłużenie firmy i zamknięcie jej, ale „wyjście na prostą” i dalsze jej prowadzenie.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności sąd uznał, że rozpatrywane zachowania oskarżonych M. B. i R. P. nie wypełniły znamienia uporczywego niewpłacania podatku w terminie, a jednocześnie nie były zachowaniami zawinionymi we wskazanym wyżej rozumieniu. W tej sytuacji, skoro wszystkie znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej omawianego wykroczenia skarbowego nie zostały przez oskarżonych wypełnione, oskarżonych należało uniewinnić od popełnienia czynów zarzucanych im w akcie oskarżenia, o czym orzeczono w punkcie 1. wyroku.

Na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k., art. 632 pkt 2 k.p.k., wobec wydania wyroku uniewinniającego, w punkcie 2. wyroku kosztami procesu sąd obciążył Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze, sąd orzekł jak w sentencji wyroku.